

Φοιτητές, εκπρόσωποι γενικών συνελεύσεων φοιτητικών συλλόγων, αντέδρασαν δυναμικά την Παρασκευή 16 Νοέμβρη στην απόπειρα που έκανε νωρίς το πρωί μια κουστωδία νυν και πρώην υπουργών Παιδείας, Δημόσιας Τάξης κλπ μαζί με εύσωμους συνοδούς να εισβάλει στο χώρο του Πολυτεχνείου θέλοντας να καταθέσει στεφάνι ως ΣΥΡΙΖΑ. Οι φοιτητές δηλαδή, έκαναν ακριβώς το ίδιο που κάνουν όλα τα τελευταία χρόνια όταν γίνονται παρόμοιες απόπειρες εισβολής από υπουργούς αστικών κυβερνήσεων στον εορτασμό της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, μια αγωνιστική στάση την οποία επιδοκίμαζαν πριν το 2015 και οι φοιτητές που ανήκαν (τότε) στον πολιτικό χώρο του ΣΥΡΙΖΑ.

Άρα όλες οι υστερικές κυβερνητικές κραυγές ενάντια στους φοιτητές (που αμέσως υιοθετήθηκαν από τα καθεστωτικά ΜΜΕ και από τον ακροδεξιό βόθρο, από τον ... «μισητό» ΣΚΑΪ μέχρι τους Καψήδες και την Χρυσή Αυγή) ήταν εκτός από εμετικές και άκρως υποκριτικές και προκλητικά ψευδολογικές : π.χ. οι εκπρόσωποι των γενικών συνελεύσεων των φοιτητικών συλλόγων («φασίστες», «τραμπούκοι», «μπράβοι», «πορτιέρηδες», «αυτόκλητοι ιδιοκτήτες του Πολυτεχνείου» κλπ σύμφωνα με τους υπουργούς του ΣΥΡΙΖΑ, τον ΣΚΑΪ και την χουντονεοναζιστική ακροδεξιά) δεν «στοχοποίησαν» τον Νίκο Μανιό με την ιστορική του ιδιότητα του αντιδικτατορικού αγωνιστή την οποία δεν αμφισβητεί φυσικά κανένας – αν ο Νίκος Μανιός ερχόταν ως Νίκος Μανιός ή μαζί με τον Σύνδεσμο Εξορισθέντων και Φυλακισμένων, δεν θα τον ενοχλούσε κανένας, το αντίθετο μάλιστα. Ήταν επιλογή του ίδιου του Νίκου του Μανιού να μην έρθει ως Νίκος Μανιός αλλά ως μαϊντανός στην ουρά μιας κουστωδίας υπουργών και «συνοδών» με πολιτικά.

Επιπρόσθετα αυτή η επιλογή, δηλαδή η ανάθεση από τον ΣΥΡΙΖΑ της κατάθεσης στεφανιού του ΣΥΡΙΖΑ στον υπουργό εσωτερικών, τον υπουργό παιδείας και τον μέχρι πρότινος υπουργό αστυνομίας (που δεν ήθελε δα και μεγάλη πολιτική ευφυΐα για να προβλέψει κάποιος πως θα οξύνει την αντίδραση των φοιτητών) δεν ήταν καθόλου τυχαία. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ήθελε απλά να καταθέσει ένα στεφάνι. Ήθελε να δείξει με προκλητικό και αυταρχικό τρόπο στην κοινωνία πως η σημερινή κυβέρνηση ως «όλον» με το σύνολο της πολιτικής της είναι η αποκλειστική ιστορική κληρονόμος του αντιδικτατορικού αγώνα και των μεταπολιτευτικών κοινωνικών κινημάτων. Αυτή ακριβώς η ενέργεια ήταν που αποκρούστηκε από την αποφασιστική αγωνιστική στάση των φοιτητών, και γι' αυτό ακριβώς ενοχλήθηκε το σύστημα ως «όλον».

Και γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε μια τέτοια επιλογή; μόνο λόγω προεκλογικής σκοπιμότητας; ΟΧΙ. Μα απλούστατα γιατί αυτό ακριβώς κάνει σε όλα τα μέτωπα από τότε που υπάρχει ως ιστορικός πολιτικός κληρονόμος του παλιότερου ορίτζιναλ ανδρικοπαπανδρεϊκού ΠΑΣΟΚ. Όσοι έχουν ζήσει την αντίστοιχη τακτική ΠΑΣΟΚ 1981 – 2004 βλέπουν αμέσως τις ομοιότητες. Όπως ακριβώς το τότε ΠΑΣΟΚ ήθελε να εμπεδώσει ετσιθελικά στην κοινωνική πλειοψηφία πως με την κυβερνητική πολιτική του δικαιώνεται απόλυτα και αποκλειστικά ο αγώνας όλων των κοινωνικών κινημάτων, το ίδιο ακριβώς κάνει σήμερα κι ο ΣΥΡΙΖΑ. Όμως ακριβώς όπως το τότε κυβερνητικό ΠΑΣΟΚ έτσι κι ο σημερινός κυβερνητικός ΣΥΡΙΖΑ κάθε άλλο παρά ... «νόμιμος ιδιοκτήτης» των κοινωνικών κινημάτων είναι, πολύ δε περισσότερο δεν είναι «αποκλειστικός» όπως θέλει να εμφανίζεται. Είναι καταπατητής τους και σφετεριστής τους. Με αυθαίρετο, χυδαίο, ιδιοτελή, αυταρχικό και προκλητικό τρόπο.

Ας μην μιλήσουμε εδώ για τα «μεγάλα» (τα μνημόνια, την λιτότητα, το πετσόκομμα μισθών και συντάξεων, την εργασιακή ζούγκλα, την υποταγή σε ΕΕ – ΔΝΤ, την αμερικανοκρατία, την κρατική

καταστολή, το χαϊδεμα στους νεοναζί κλπ κλπ) για τα οποία έχει γίνει μεγάλη συζήτηση. Ας πιάσουμε κάποια άλλα για τα οποία η κυβερνητική προπαγάνδα κοκορεύεται πως δήθεν διαφέρει με τους προκατόχους της ΝΔ – ΠΑΣΟΚ όπως η ... μέρα με την νύχτα.

Δύο μόνο συγκεκριμένα ενδεικτικά παραδείγματα από τα πολλά.

– Διαφθορά και διαπλοκή στην περίθαλψη. Αυτές τις μέρες επιβεβαιώθηκε ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΑ με αφορμή το θέμα του σακχαρώδους διαβήτη η από πρόπερσι εκτίμηση των δυνάμεων της αντισυστημικής – ριζοσπαστικής – αντικαπιταλιστικής αριστεράς και κινηματικής ανεξαρτησίας πως η «νέα» ΣΥΡΙΖΑϊκή ηγεσία του ΚΕΣΥ (ο διορισμένος ως πρόεδρος Καθηγητής κ. Μάρκου και ο κομματικός αρχιατροπατέρας κ. Βαρνάβας που μάλιστα εξακολουθεί να είναι εκεί πραξικοπηματικά και παράνομα με ευθύνη του κ. Ξανθού αφού η ΟΕΝΓΕ έχει ζητήσει εδώ και πολύ καιρό επίσημα την αντικατάστασή του) κάνει «ντιλς» με συγκεκριμένα κυκλώματα μεγαλοκαθηγητών τα οποία έχουν ως επίδικο τα «δωράκια» από τον τζίρο φαρμάκων και υλικών, αντιδιαβητικών επί του προκειμένου. «Ντιλς» που επικυρώνει νομοθετικά η κυβέρνηση με νόμους και υπουργικές αποφάσεις. Αναπόσπαστο μέρος του γενικότερου «ντιλ» είναι η κραυγαλέα υπαναχώρηση της κυβέρνησης στην διατήρηση του φεουδαρχικού προνομίου των κ.κ. μεγαλοκαθηγητών Ιατρικής να ασκούν ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ιατρική ΚΑΙ στα δημόσια νοσοκομεία ΚΑΙ στις ιδιωτικές κλινικές καθώς και η εκκωφαντική αποσιώπηση καταγγελιών για προκλητικές ενέργειες εκβιασμού ασθενών από τους ίδιους κ.κ. μεγαλοκαθηγητές για παχυλά φακελάκια όπως αυτή που έγινε πρόσφατα από την ΕΑΚ Ιατρικής Αθήνας.

Με απλά λόγια: το απύθμενο θράσος αυτών των κυρίων να επιβάλουν στους υπουργούς την νομοθέτηση των ιδιοτελών παρασκηναίων ρυθμίσεων που απεργάζονται στα παρασκήνια των μεγαλοκαθηγητικών κυκλωμάτων πηγάζει ακριβώς από το προπαγανδιστικό παραμύθι πως τάχα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ έχει σήμερα «κληρονομικό δικαίω» την ... αποκλειστική ιδιοκτησία του σχεδόν 20ετούς (1995 – 2015) αγώνα των κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην διαφθορά και στην διαπλοκή του χώρου της περίθαλψης. Η χυδαία λογική τους είναι πως ως ... αποκλειστικοί κληρονόμοι έχουν το δικαίωμα να διαπλέκονται σήμερα οι ίδιοι και να επιβάλλουν την νομοθέτηση αυτής της διαπλοκής τους.

– Ατομικά κοινωνικά δικαιώματα. Με αφορμή το μαϊμού προπαγανδιστικό δήθεν «διαζύγιο» κράτους – εκκλησίας, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ προσπαθεί αυτές τις μέρες να εμφανιστεί ως αποκλειστικός ιδιοκτήτης κοινωνικών διεκδικήσεων που χρονολογούνται όχι από το 1995 αλλά από το ... 1975. Αυτό φυσικά αποτελεί την αποθέωση (μια που μιλάμε για θέματα θρησκείας) του απύθμενου θράσους ενός πρωθυπουργού που ανέχτηκε να του απολύει η Ιερά Σύνοδος τον υπουργό Παιδείας σχεδόν σε απευθείας τηλεοπτική μετάδοση και που διατηρεί ακόμα (4 χρόνια τώρα) την αισχρή εγκύκλιο Λοβέρδου (1/2015) για την απαλλαγή μαθητών από το μάθημα των Θρησκευτικών, μια εγκύκλιο εκατό φορές πιο αντιδραστική από την προηγουμένως ισχύουσα της Κουτσίκου. Αφού λοιπόν η κυβέρνηση αισθάνεται αποκλειστική ιδιοκτήτρια αυτών των κοινωνικών διεκδικήσεων, θεωρεί θεμιτό να τις ξεπουλάει κατά το δοκούν σε κάθε αρχιεπίσκοπο, σε κάθε Καμμένο και σε κάθε Λοβέρδο. Δικές της είναι, ό,τι θέλει τις κάνει – ΑΥΤΟ πιστεύει.

Σε όλα τα μέτωπα, από τα πιο «μεγάλα» ως τα πιο «μικρά», ο κυβερνητικός ΣΥΡΙΖΑ θέλει να είναι ο καταπατητής, ο ετσιθελικός αυθαίρετος αποκλειστικός ιδιοκτήτης πολύχρονων αγωνιστικών κοινωνικών διεκδικήσεων. Για να τις ξεπουλάει κατά το δοκούν στο χρηματιστήριο των «ντιλς» της αστικής πολιτικής. Πράγμα που εκτός από τον ίδιον τον ΣΥΡΙΖΑ βολεύει αφάνταστα συνολικά το σύστημα και την

αστική «αντιπολίτευση» συγκεκριμένα που έχουν κάθε λόγο να απονευρώσουν – συκοφαντήσουν – αμαυρώσουν αυτές τις κοινωνικές διεκδικήσεις.

ΑΥΤΟ προσπάθησε να επιβάλει και με την επιχείρηση υπουργικής εισβολής στο Πολυτεχνείο.

Και ΑΥΤΟ αποκρούστηκε από την αποφασιστική στάση των φοιτητών.

Γι' ΑΥΤΟ σκούζει το «όλον» σύστημα με ταυτόσημες κραυγές, από τον ίδιον τον ΣΥΡΙΖΑ ως τον ΣΚΑΪ, την ΝΔ και την Χρυσή Αυγή.

Άρα ας σκούζουν.